

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 606/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s. r. o., Radlinského 51, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 287/2017 zo 4. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s. r. o., Radlinského 51, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 287/2017 zo 4. júla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa podal 16. marca 2017 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom žiadal zaviazať matku maloletého dieťaťa [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „matka“), na odovzdanie maloletej [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „maloletá [REDACTED]“), do osobnej starostlivosti otca [REDACTED].

Okresný súd Malacky (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 9 P 46/2027-32 z 22. marca 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) neodkladnému opatreniu otca v celom rozsahu vyhovel.

Krajský súd po podaní odvolania matkou napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

Napriek rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ zastáva názor, že nariadenie neodkladného opatrenia je dôvodné a zákonné, pretože podľa jeho názoru existuje reálna hrozba pre dieťa v podobe jeho neoprávneného premiestnenia do Ekvádorskej republiky matkou, ktorá disponuje cestovným pasom maloletej. V prípade premiestnenia maloletej [REDACTED] do Ekvádorskej republiky by došlo k psychickej ujme dieťaťa, pretože maloletá je začlenená v sociálnom prostredí na území Slovenskej republiky a prejavuje vôľu zotrvať na území Slovenska.

Sťažovateľ súhlasí s odôvodnením okresného súdu, podľa ktorého *„Súd sa plne stotožňuje s argumentáciou uvedenou v návrhu otca, keď maloletá odmieta návrat do Ekvádorskej republiky, ako vyplýva z jej výpovede urobenej pred psychológom ÚPSV a R Ma. Maloletá má 8 rokov, je rozumovo už dosť vyspelá, aby vedela prejavit' svoj názor. Ako vyplýva z Dohovoru o právach dieťaťa, dieťa má právo vyjadriť slobodne svoj názor, jeho požiadavky majú byť brané do úvahy v každej záležitosti, ktoré sa ho týkajú...“*

V danom prípade je síce maloletá v osobnej starostlivosti matky, avšak otec je s maloletou v intenzívnom kontakte a maloletá sa opakovane vyjadruje, že chce ostať u otca. Predložené mediačné dohody nemajú právnu záväznosť. Dohoda nebola uznaná ako rozhodnutie v osobitnom procese a ako vyplýva z návrhu, otec túto uzavrel pod tlakom a z obavy, že už neuvidí svoju dcéru, navyše pri uzatváraní nebol prítomný tlmočník hoci otec neovláda španielsky jazyk... Súd pri rozhodovaní vychádza i z tej skutočnosti, že rodičia sú stále manželia, maloletá je aj občanom Slovenskej republiky a rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia rovnaké. Maloletá sa narodila v Slovenskej republike, kde vyrastala, mala zázemie, a to do doby kým ju matka bez súhlasu otca zadržala v Ekvádorskej republike. Pre ochranu maloletej s ohľadom na jej prezentovaný názor a výslovnú túžbu ostať s otcom na Slovensku a s ohľadom na predchádzajúce konanie matky, ktorá v minulosti zadržala maloletú v Ekvádorskej republike a vymienila si uzatvorenie mediačnej dohody ako podmienku k tomu, aby sa otec mohol stretávať s dcérou, je potrebné vydať predmetné neodkladné opatrenie.“.

Sťažovateľ sa s názorom krajského súdu, ktorý sa nevysporiadal s dôkazným bremenom, nesprávne právne posúdil podmienky pre uloženie neodkladného opatrenia, obvyklého pobytu dieťaťa a záväznosti mediačnej dohody uzavretej medzi matkou a otcom maloletej, nestotožnil a v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že:

„Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a vyhodnotení listinných dôkazov konštatuje, že v danej veci nie sú splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 367 C. m. p., keďže v konaní nebola preukázaná nevyhnutná potreba bezodkladnej úpravy pomerov, ani obava že exekúcia bude ohrozená (§ 325 C. s. p.). pri rozhodovaní o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia je v danej veci potrebné vychádzať zo skutočnosti, že maloletá má obvyklý pobyt na území Ekvádoru, ako správne súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí opakovane konštatoval...“

Odvolací súd sa nestotožňuje ani s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, že výkon rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu nie je vôbec upravený, keďže mediačnú dohodu vyhodnotil ako právne nezáväznú. Odvolací súd poukazuje na bod 8.2. mediačnej dohody, uzatvorenej medzi rodičmi dňa 07. 09. 2016 v Ekvádore v Rade judikatúra - Národné mediačné centrum súdnej činnosti, písanej

v Zápisnici o mediácii č. 001.09.001. Z uvedeného článku totiž vyplýva, že zápisnica o mediácii obsahujúca dohodu, má rovnaký účinok ako právoplatný a vykonateľný rozsudok a vykoná sa rovnakým spôsobom ako sa vykonávajú rozsudky posledného stupňa, a to prostredníctvom exekučného konania bez toho, aby konajúci sudca prijal akúkoľvek výnimku, okrem i tých, ktoré vzniknú po podpise zápisnice o mediácii.“

K splneniu zákonných podmienok pre uloženie neodkladného opatrenia sťažovateľ okrem iného uvádza:

«V zmysle ustanovenia § 365 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj ako „CMP“) sa neodkladné opatrenie uloží v prípade, že je život maloletého, jeho zdravie a priaznivý vývoj vážne ohrozený alebo narušený, pričom nemusí byť kumulatívne splnená aj požiadavka ocitnutia sa maloletého bez akejkoľvek starostlivosti. Na túto skutočnosť poukazuje aj odborná literatúra, konkrétne: „Predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 365 CMP je stav, keď sa

- maloletý ocitne bez akejkoľvek starostlivosti alebo

- jeho život, zdravie a priaznivý vývoj je vážne ohrozený alebo narušený. (Kotrecová, A. In Smyčková a spol., Civilný mimosporový poriadok, 2017, C. H. Beck, s. 994).

Poukázaním na vyššie uvedené preukazujeme odôvodnenosť nariadeného neodkladného opatrenia, nakoľko maloletá bola matkou neoprávnené zadržovaná na území Ekvádorskej republiky, opakovane vyslovuje vôľu zotrvať na území Slovenskej republiky, ako aj svoj negatívny postoj k navráteniu do Ekvádoru. Máme za to, že premiestnenie maloletej matkou späť do Ekvádoru, by zanechalo nepriaznivú stopu na duševnom vývoji maloletej. Maloletej na území Slovenskej republiky bolo diagnostikované ochorenie štítnej žľazy, ktoré jej v rámci zabezpečenej lekárskej starostlivosti na území Ekvádoru, odborníci z prostredia pediatrie nediagnostikovali, rovnako máme za to, že úroveň školstva na území Ekvádorskej republiky nie je na takej úrovni, akú poskytuje školské zariadenie maloletej na území Slovenskej republiky.

V súvislosti s vyššie uvedeným máme za to, že zákonom požadované predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia boli splnené a zrušené uznesenie Okresného súdu Malacky vychádzalo zo zákonne zisteného a preukázaného skutkového stavu, nakoľko

premiestnením maloletej do Ekvádoru je ohrozený nielen vývoj maloletej, ale aj jej zdravie.»

K námietkam obvyklého pobytu maloletej sťažovateľ uvádza:

„V súvislosti so skutočnosťou, že maloletá od svojho dva a pol mesiaca až do jej zadržavania matkou v Ekvádore žila a zdržiavala sa na území Slovenskej republiky, máme za to, že obvyklý pobyt maloletej vznikol a pretrváva na území Slovenskej republiky.

Nakoľko zákonná úprava neobsahuje presné vymedzenie pojmu „obvyklý pobyt“ je nutné sa obrátiť na právnu prax.

V prejednávanej Veci C-523/07 je uvedené: „Článok 9 ods. 1 sa však vzťahuje len na veľmi osobitný prípad. V akejkoľvek inej situácii zahŕňajúcej zmenu miesta je potrebné prihliadať na všetky okolnosti prejednávanej veci. Najmä spoločný úmysel rodičov usadiť sa s dieťaťom v inom štáte môže byť ukazovateľom zmeny miesta obvyklého pobytu.“

S poukazom na vyššie uvedené preukazujeme skutočnosť, že k takémuto rozhodnutiu otca a matky maloletej došlo v roku 2008, kedy sa presťahovali z územia Ekvádorskej republiky a založili obvyklý pobyt maloletej na území Slovenskej republiky, kde rovnako maloletej založili adresu trvalého pobytu. Následné zadržanie maloletej matkou na území Ekvádora sa uskutočnilo na základe jednostranného rozhodnutia matky maloletej, s ktorým otec maloletej nikdy nesúhlasil, rovnako vykonávajú rodičovské práva a povinnosti k maloletej obidvaja rodičia a teda rozhodnutie o takejto závažnej otázke týkajúcej sa maloletej nie je možné len jednostranným rozhodnutím jedného z rodičov.

JUDr. Róbert Dobrovodský, PhD., LL.M. vo svojej publikácii uvádza: „Pre vymedzenie obvyklého pobytu dieťaťa nie je podstatné miesto narodenia dieťaťa, jeho štátna príslušnosť ani prihlásenie na pobyt.“ (Dobrovodský, R. In. Ján Lazar a kol., Občianske právo hmotné, 2014, IURIS LIBRI, spol. s r.o., s. 235).

Následne JUDr. Róbert Dobrovodský, PhD., LL.M. uvádza znaky pojmu obvyklý pobyt, kde okrem iného uvádza, že momentálny pobyt dieťaťa v určitom štáte nemusí znamenať jeho obvyklý pobyt v tomto štáte, ako aj skutočnosť, že nie je vylúčené, že sa nebude dať určiť iba jeden štát, v ktorom má osoba obvyklý pobyt.

V zmysle vyššie uvedeného máme za to, že obvyklý pobyt dieťaťa na území Ekvádorskej republiky nikdy nebol založený. Pokiaľ by sa však ústavný súd s týmto názorom

nestotožňoval, chceme uviesť do pozornosti skutočnosť, že v zmysle zaužívanej praxi a v intenciách sociálneho začlenenia dieťaťa na území Slovenskej republiky, obvyklý pobyt dieťaťa na území Slovenska nemohol nikdy zaniknúť.

Na základe vyššie uvedeného máme za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku obvyklého pobytu...“

S odvolaním sa na právnu analýzu, ktorú si dal sťažovateľ vypracovať advokátom [REDAKOVANÉ], zastáva názor, že mediačná dohoda podpísaná sťažovateľom a matkou maloletej [REDAKOVANÉ] nie je právne záväzná ani súdne vynútiteľná.

Napokon sťažovateľ uzatvára:

„... Krajský súd v Bratislave porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu, tým že nemohol právne vyhodnotiť daný skutkový stav, nakoľko nemá vedomosť o právnej úprave v Ekvádore a pre účely svojho rozhodnutia si predmetné právne posúdenie ani nezabezpečil, na rozdiel od sťažovateľa. Na základe právnej analýzy, ktorou disponuje sťažovateľ, vyplýva, že odvolací súd rozhodol na nesprávnom právnom základe, čo zakladá nezákonnosť tohto rozhodnutia. Rovnako vidíme porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie aj v skutočnosti, že Krajský súd v Bratislave sa dostatočne nevysporiadal s výsledkami vykonaného dokazovania a svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom predpokladaným ustanovením § 220 ods. 2 CSP, jeho odôvodnenie je nepresvedčivé, nevyčerpávajúce a nedá sa z neho zistiť ako súd prišiel k záverom, že neodkladné opatrenie nie je dôvodné, obvyklý pobyt dieťaťa nie je na území Slovenskej republiky a mediačné dohody sú právne záväzné a súdne vynútiteľné, čo malo za následok rozhodnutie, ktoré nie je skutkovo ani právne podložené.“

3. Na základe citovanej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a úhradu trov konania vo výške 374,80 €.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v

záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

9. Ústavný súd poznamenáva, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

10. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu vydaným v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

11. Podstatou výhrad sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je nedostatočnosť a nepresvedčivosť jeho odôvodnenia, ale (aj) nezákonnosť v jadre argumentov spájaná s nesprávnym právnym posúdením zákonných predpokladov pre (ne)nariadenie neodkladného opatrenia. Nesprávnosť právneho posúdenia veci mala spočívať v tom, že krajský súd na vec aplikoval správny právny predpis, tento ale v okolnostiach daného prípadu nesprávne interpretoval (vyložil).

12. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. K sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia.

13. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje, že sťažovateľ k sťažnosti na podporu svojich tvrdení nepripája žiadne dôkazné prostriedky, i keď ich v sťažnosti označuje ako jej prílohy č. 1 až 3 („1. kópia uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/287/2017-138 zo dňa 04. 07. 2017, 2. kópia uznesenia Okresného súdu Malacky č. k.: 9P/46/2017-32n zo dňa 22. 03. 2017, 3. zákonný úsudok advokáta [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“). Nedoloženie kópie napadnutého právoplatného rozhodnutia krajského súdu, na konštrukcii ktorého stojí podstata sťažnosti, s ktorým sťažovateľ ako účastník konania bol oboznámený, predstavuje vecný nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti, ktorý ústavnému súdu bráni v prijatí sťažnosti na jej vecné prerokovanie.

14. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

15. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, napriek tomu jeho ústavná sťažnosť nemá zákonom predpísané (obligatórne) náležitosti (pozri bod 12 a 13).

16. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 77/08, IV. ÚS 138/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať

práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

17. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že neodkladné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením neodkladného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

20. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že posúdenie podmienok na (ne)nariadenie neodkladného opatrenia je vecou, ktorá zásadne patrí do právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09).

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd neodkladné opatrenia vydané všeobecnými súdmi podrobuje prieskumu iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutí tohto druhu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť

do rozhodnutí súdu o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor so základným právom na súdnu ochranu (pozri napr. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o primeranom finančnom zadost'učení a o priznaní úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017